

Publicerad 2021-01-12 08:19 av Roger

Ibland kommer det som bilder eller sekvenser som, i verkligheten kanske rör sig om någon sekund men upplevelsen kan vara att det handlade om en hel dag. Ytterst sällan lyckas jag sätta ord på dem innan de försvunnit. Det här är en sådan.

På vägen

Mer än halvvägs

....

För en cykelturist är kartan viktig. Där kunde vi utläsa att från vår utgångsplats är det 42 mil till Härnösand och det är ju en av de större städerna i Medelpad. Enligt kartan hade vi bara 21 mil kvar till staden. Vi var alltså därmed nu officiellt halvvägs.

Det hade uppstått något sugande i vägarna, i pedalernas cykliska rörelser upp och ner, nästan som om vi satt fast i hemmet i ett gummiband som blev allt svårare att dra ut. Förmodligen var det väl bara våra ben som ifrågasatte vår mentala status. Hur fan kunde vi komma på den här vansinniga idén liksom?

Men eftersom vi båda är utrustade med någon märklig form av envishet så hade vi fortsatt. Långt efter att vem som helst skulle gett upp. Men en morgon vaknade du och fräste till:

-Satan, jag sitter fast.

Jag fick upp ögonen och jodå, mycket riktigt hade sovsäcken fastnat i din skinka där sadeln via friktionen skapat ett blödande sår som nu koagulerat till något som närmast kunde jämföras med superlim. Jag blötte upp området med vatten och mycket försiktigt kunde jag sen få loss tyget. Lite sårtvätt och sedan på med förband.

Vi kom överens om att en dags vila nog ändå inte var för mycket begärt. Sitta på sadeln och gnida på det där såret skulle inte få det att läka bättre.

Istället promenerade vi runt i området där vi slagit upp vårt tält. Vi hittade en liten fin skogsväg som följde en bäck i landskapet. Efter någon timme kom vi fram till en gammal vattendriven kvarn som höll ihop av ren envishet fast många plankor i väggarna redan gett upp och fallit ner på marken där de långsamt omvandlades till jord.

Vi smög in och tittade storögt på det fantastiska monumentet över jordbrukets svunna storhetstid. Axeln som kom in från bäckens stora vattenhjul, som i sin tur vred ett kugghjul som sedan drev de stora stenar som malde säden. Längs en vägg fanns en massa gamla verktyg. Vi skulle lika gärna kunnat vara på en annan planet. Visst kände vi igen ett besman och en klubba som man använde när man gjorde tunnor. Men resten? Konstigt formade knivar, märkliga kedjekonstruktioner, flaskor och burkar med oklart innehåll och annat spännande. Det var då det hände. Det stod en säck på golvet och jag öppnade den för att titta, du skyndade

mot mig men snubblade över en gammal kilovikt som någon illvillig mjölnare lömskt placerat ut på golvet. Du landade ytterst elegant med huvudet rejält ansatt mot basen av säcken och upp ur den blåste som en kvast av gammalt och relativt möjligt kli. Rakt in i mitt ansikte.

Någon halvtimme eller minuter senare när jag hämtat mig hjälpligt och rentav kunde andas igen fortsatte vi längs bäcken tills vi kom fram till en liten tjärn i skogen. Kolsvart och skuggad av höga granar låg den där som om någon placerat en stor spegel mitt i skogen. När vi kom närmare märkte vi hur instabilt underlaget var och insåg att vi nog gick på myrmark.

När du klev ner dig så att din sko fastnade med ett bestämt "smack" kunde jag inte låta bli att skratta - den blick jag fick från dig var inte nådig. Men när du sedan föll bakåt och satte dig i den blöta mossan så skrattade du också. Efter en del dråpliga försök fick vi upp din sko och sköljde av den i den lilla bäcken. Sen gick vi tillbaka till vårt tält och tvättade sår, bytte plåster och lagade mat.

När vi kröp ner i sovsäckarna den kvällen orkade vi inget mer än en godnattkyss och sedan sov vi, du med ryggen mot mig och jag med armen om din midja. Sådär som vi alltid somnade utom de underbara nätter när du nöjd somnade ovanpå mig...

Jag vaknade på morgonen av en fruktansvärd upplevelse - jag hade blivit blind. Hur jag än försökte gick ögonen inte att öppna. De var helt igensvullna och hade varat så mycket att ögonen limmats igen. Jag försökte dra isär dem med fingrarna men du sa ifrån. Ljummet vatten och lite tvål först och sedan utspädd borsyrelösning som du hade i ditt portabla apotek. I mitt stilla sinne undrade jag om det fanns någon situation du inte skulle klara med den där väskan. Benbrott? En blindtarmsoperation? Förmodligen gick gränsen vid ett hjärtbyte.

Hur som helst var jag mycket glad över att du hade den med. Till slut kunde jag öppna först det ena sen det andra ögat. Ögonlocken kändes tunga och du tog en bild med mobilen och visade hur jag såg ut. Det var hemskt att se svullnaden och de klumpar av var som fortfarande hängde i ögonfransarna. Med lite tålamod fick du loss allt kvardröjande gegg.

Det tog lång tid innan vi kom iväg den dagen, men när vi slutligen kom ut till stora vägen igen och såg vi skylten. Den där det stod: Härnösand 18 mil.

Som vi jublade!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Roger med Poeter.se id #474 innehar upphovsrätten